

Bylo tohle dopoledne.

Byla jsem nebezpečná sama sobě a asi by bývalo bylo lepší, kdyby mě někde zamkli. Ešče, že ráno, a pak návštěva lékařský vědy se nesly v pozitivním duchu . Díky právě tý návštěvě lékařský vědy, jsem nemusela úplně spěchat a mohli jsme si zase udělat pohodičku. A to i proto, že při večerní procházce Tali předvedla po dlouhý době něco, co už nedělá. Neposlechla, vylítla pod balkony a tam něco sfedrovala. Hned, jak jsme vyšli ven. Podařilo se mi ovládnout se a nezabít ji. Cvakla jsem ji na vodítko a odvedla v tichosti domů, kde ji pánik utřel nohy a jela na pelech. A my se s Rumajzlíkem vydali se cournout letním večerem.

Překvapilo mě, že je docela teplo a tak šla ta lehká bunda, co jsem si vzala, neb odpoledne to v lese bylo na mikinu, pěkně rychle dolů. Nikde nikdo nebyl a my si pěkně procházkovali. Pak jsme se vrátili domů pro madáme, která se jako blbeček venčila poté celou dobu na vodítku. No, každej svýho štěstí strojvůdce, frajerko. Žádný pobíhání, nic. Vyvenčit a chrápat.

Ráno čučela, co já jako. Já nic. Oblíkla jsem sebe, Rumouška, poslala ho ven a jí vyzvala až jako poslední. Ukázala jsem jí, že si má sednout hned u dveří, žádný pobíhání a jde se ve vojenským režimu. To jí vyloženě prospělo, takže se venku chovala zcela ukázkově. Aspoň, že tak, důra jedna flekatá.

Zavedla jsem nás k haldám a tam jsme si chvíli hráli s balonkem a pullerem. S trestankyní jsem to pojala více výcvikově, žádný srandičky, pěkně se aportuje, odkládá, sedí, čeká, vybíhá dle pokynů. "Já Ti dám, smrade jeden, počkej!" mnula jsem si ruce. "A nečum!" dodala jsem nahlas, když koukala, jak vyvoraná myš. Pak jsme se hnuli dál a potkali známou boxerku. Enemže ta zrovinka hárala, tak to bylo takový zajímaví jako, ale Rumíček je hodnej pán. Musím ho pochválit. Tali pak boxerku zkoumala důkladnějš, než on □ . Odvolala jsem je nakonec k sobě, počkali jsme až přejdou a to už se k nám blížili Šmudlajs a Skippy/ Snoopy (stejně mu asi budu říkat Snoopíku, nějak se to k němu hodí □) Tak proběhla zase družba a zakrátko jsme se rozešli, protože jsme oba s jejich páníčkem pospíchali.

Za dalším blokem paneláků jsme potkali slečnu westíkovou a ta nám zdatně nadávala. Stejně tuhle strategii nepochopím. Pes huláká, ale bojí se. Když hulákání přivolá pozornost druhého psa, začne utíkat. Nějak mi to přijde prostě divný. Když se bojím, není radno se

zviditelňovat, ne? Aby neprchala v panice ještě dál, zavelela jsem ohařům, aby si sedli, což je takový uklidňující gesto. Pak jsem je k sobě přivolala, otočili jsme se a šli pryč. Ještě chvíli na louku, kde jsme si zablblí s pullerem. Byla jsem ráda, že jsme si mohli procházku takhle natáhnout, protože odpolko se jede do Domečku budovat.

A taky jsem byla ráda, že jsem stihla vyjít včas, ba dokonce s předstihem a vyjela o tramvaj dřív, než jsem plánovala. Paráda, to půjdu na ten autobus pěkně pijánko, žádný lítání, jako obvykle. Jo... pijánko... houbeles. Sem se nám ňáko zamyslela - dílem nad pracovním postupem na Domečku a dílem nad uřvanou romskou rodinou, která seděla opodál a značně hlučela, neb se rodiče dohadovali nad tím, jak byl ostříhán jejich potomek □ a pic ho, milá myslitelka přešla stanici, kde měla vystupovat □ □ . Takže pijánko se nekonalo a letěla jsem jako blásen, až mi od podpatků kamínky odletovaly. Plíce jsem vyplivla před zastávkou autobusu □ . Takže to bylo to blbý. Ale stihla jsem to. Návštěva lékaře proběhla dobře a mohla jsem zamířit do pracovního procesu.

A nebo taky na úrazovku. Páč jsem nastoupila do autobusu a nestihla se usadit včas, abych tak mohla přežít jízdu jakýhosi šílence, kterej seděl za volantem. Vypálil, mě to hodilo dopředu a zastavila jsem se až holení kostí o sedačku. Neplakala jsem nahlas, ale voda z očí zcela automaticky vylítla, bolelo to jako sviňa. Kroutila jsem se tam na tý sedačce, třela si tu zmasakrovanou nohu a pro nově nastoupivší pak vypadala pravděpodobně jak úhyl. To bylo to blbější.

No a aby to bylo do třetice - tak - to vážně nepochopíte - já si vlastím prstem málem vypíchla svý vlastní voko. To koukací. Nevím co jsem dělala, ale po příchodu do práce jsem se migla ukazováčkem do oka tak, že ta voda zase vyběhla ven.

Pravděpodobně v rámci hesla 3x a dost, bylo tohle poslední příkoří, který se mi ten den stalo. Což bylo jedině dobře, páč po práci mě čekala facha na domečku. A bylo nutný, abych přežila □ .